

nemožným, k těm však v souzeném případě vzájemné nadávky nenáležely. Musilo býti proto dovolání částečně vyhověno a vysloveno, že ani ta ani ona strana nemá viny na rozvodu.

Čís. 9501.

K dohodě o příslušnosti podle § 104 j. n. stačí doložka: »splatno a žalovatelné v X.« v objednacím lístku, jež objednatel (kupec) potvrdil svým podpisem, třebaž jej nečetl.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1929, R II 324/29.)

Žalobce zadal žalobu na ujednaném sudišti. K námitce nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřislušnosti. **Důvody:** Jest splněna příslušnost prvního soudu podle § 104 j. n. Žalovaný přistoupil podpisem objednacím lístku k výhradě o příslušnosti a jest tím vázán, aniž se může vymlouvat, že mu nebyla přečtena nebo že si jí sám nepovšiml. Jsouť úmluvy tohoto způsobu obvyklé v obchodním životě. Zvláštního upozornění na prorogační doložku v objednacím lístku bylo by potřeba jen tehdy, kdyby šlo o osobu, která nezná obchodní zvyk. Tuto neznalost nelze předpokládati u žalovaného obchodníka. Opomenul-li žalovaný při podpisu objednacím lístku péči řádného kupce, musí sám nésti následky svého nedopatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovateli jest sice přisvědčiti v tom, že se žalobkyně neodvolávala v žalobě a v řízení podle § 261 c. ř. s. na obchodní zvyk a že neuváděla, že se stěžovatelem byla již dříve v obchodním styku. Tím však není vyvrácen správný závěr rekursního soudu, že k dohodě o příslušnosti podle § 104 j. n. stačí doložka: »splatno a žalovatelné v Brně« v objednacím lístku, jež potvrdil objednavatel svým podpisem. Dohoda o příslušnosti uskutečnila se tím, že zástupce žalující firmy předložil žalovanému jeho objednávkou vyplněný a uvedenou doložku obsahující objednacím list, na kterém žalovaný potvrdil, že jej po prohlédnutí vlastní rukou podepsal. Tomuto právnímu závěru není na újmu, že podle zjištění soudů nižších stolic zástupce žalující strany příslušnost soudu se žalovaným ústně neujednal, že mu objednacím lístek nepřečetl a že ani žalovaný sám objednacím lístku nepřečetl. Správně poukazuje rekursní soud k tomu, že jest žalovaný obchodníkem a když při objednávkě nedbal obyčejné péče řádného kupce tím, že si objednacím list nepřečetl, jde to na jeho vrub. I podle názoru dovolacího soudu jde při podpisu na objednacím listu o úkon, který, uváží-li se všechny soudy nižších stolic zjištěné okolnosti, nedopouští s hlediska ustanovení § 863 obč.

zák. rozumného důvodu, pochybovati, že vůle tu jest, a přičil by se opačný výklad zvyklostem a obyčejům poctivého obchodu. Uskutečnila se tedy úmluva o příslušnosti, a je dále i to lhostejné, že objednáací list nebyl podepsán žalující firmou, neboť ona tím, že podle objednáacího listu plnila a zboží žalovanému zaslala, projevila dostatečně, že přijímá objednávku v celém jejím rozsahu, tedy i v příčině doložky o příslušnosti, čímž také úplně schválila právní jednání svého obchodního zástupce.

Čís. 9502.

Pozemková reforma.

Rozvrhové usnesení o přejímací ceně, jímž byly (pravoplatně) stanoveny pense, není exekučním titulem, nýbrž pensisté by si museli na základě rozvrhového usnesení vymoci rozsudek odsuzující k placení požitků, kdyby jim je zavázaný neplatil. V tomto sporu však nebylo by již lze řešiti otázku, zda pensistům nárok přísluší. Třebas rozvrhové usnesení vyslovovalo (neprávem) povinnost majitele platiti pensi, jest to výrok jen určovací. Na předpis § 15 zák. čís. 130/1921 došlo by teprve, kdyby byla věc podle § 2 čís. 7 nesp. říz. odkázána na pořad práva.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1929, R II 442—443/29.)

Rozvrhuje zbytek přejímací ceny za zabraně nemovitosti upravil s o u d p r v é s t o l i c e usnesením ze dne 3. května 1929 zaopatřovací požitky vdov po zaměstnancích a ustanovil usnesením ze dne 9. zaří 1929, by příslušné částky byly složeny na zvláštní vkladní knížky u banky E. s příslušnou vinkulací. R e k u r s n í s o u d k rekursu majitele zabraného majetku napadená usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stěžovatel žádá zrušení obou usnesení pro nezákonnost a pro zmatečnost ve smyslu § 42 j. n., protože prý o pensijních nárocích rozhodl neprávem nesporný soudce, který ani věcně ani místně nebyl příslušný, a protože k rozhodnutí podle zákona čís. 130/21 nebylo ani skutkových ani právních předpokladů, nehledíc ani k tomu, že stěžovatel nebyl, jmenovitě pokud jde o výši přiznaných nároků, náležitě vyslechnut. První z obou usnesení doručeno bylo zástupci stěžovateli 29. května 1929. Pokud jde o toto ustanovení, jest tedy stížnost opožděná a nelze k ní ve smyslu § 11 nesp. říz. přihlížeti, any napadeným usnesením nabyly již práv Marie Š-ová a Františka C-ová, do jejichž práv by bylo rozhodnutím druhé stolice, jež stěžovatel navrhuje, zasaženo. Jest tedy toto usnesení z těchto důvodů považovati za pravoplatné, z kteréž příčiny je vyloučeno i jeho přezkoumání s hlediska § 42 j. n. Ostatně nelze souhlasiti s názorem stěžovatelovým, že tu jest naznačená jím zmatečnost, protože v § 15 cit. zákona stanovena jest příslušnost sborového soudu a jistými výhodami pro zaměstnance, nikterak se však v něm nepraví, že by o nárocích případně a za daných podmínek nesmělo býti rozhodnuto i v řízení nesporném, jak by tomu bylo jmenovitě při rozvrhu přejímací ceny. Měl-li stěžovatel za to, že tu nebylo těchto podmínek, bylo na něm, by to proti rozhodnutí nesporného soudce uplatnil